

Deklaracja
w sprawie ochrony ludności, energetyki i turystyki

Konferencja oświadcza, że kwestia wprowadzenia do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską tytułów związanych ze sprawami określonymi w artykule 3 litera t) tego Traktatu zostanie rozważona zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule N ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej, na podstawie sprawozdania, które Komisja przedstawi Radzie najpóźniej do 1996 roku.

Komisja oświadcza, że działania Wspólnoty w tych sprawach będą dokonywane na podstawie obecnych postanowień Traktatów ustanawiających Wspólnotę Europejską.

Deklaracja
w sprawie obywatelstwa Państwa Członkowskiego

Konferencja oświadcza, że jeżeli w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską jest mowa o obywatelach Państw Członkowskich, kwestia posiadania przez daną osobę obywatelstwa takiego czy innego Państwa Członkowskiego jest rozstrzygana wyłącznie w oparciu o prawo krajowe danego Państwa Członkowskiego. Państwa Członkowskie mogą wydawać oświadczenia informujące kogo uważają, biorąc pod uwagę cele Wspólnoty, za swoich obywateli, w drodze deklaracji składanej Prezydencji, i mogą w razie potrzeby zmieniać powyższe oświadczenia.

Deklaracja
w sprawie części trzeciej tytułu III i VI Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja potwierdza, że do celów stosowania postanowień określonych w części III tytuł III rozdział 4 dotyczących kapitału i płatności oraz tytułu VI dotyczącego polityki gospodarczej i walutowej niniejszego Traktatu, zwykle stosowana praktyka, zgodnie z którą Rada spotyka się w składzie ministrów gospodarki i finansów, będzie kontynuowana, z zastrzeżeniem przepisów artykułu 109j ustępy punkty 2-4 i artykułu 109k ustęp 2.

Deklaracja
w sprawie części trzeciej tytuł III Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja potwierdza, że prezes EBC zaprasza ministrów gospodarki i finansów do uczestniczenia w posiedzeniach Rady Europejskiej, kiedy dyskutuje ona o sprawach dotyczących unii gospodarczej i walutowej.

Deklaracja
w sprawie współpracy walutowej z państwami spoza Wspólnoty

Konferencja potwierdza, że celem Wspólnoty jest przyczynianie się do stabilnych międzynarodowych stosunków walutowych. W tym celu Wspólnota jest gotowa współpracować z innymi państwami europejskimi oraz tymi państwami spoza Europy, z którymi ma ona ścisłe związki gospodarcze.

Deklaracja
w sprawie stosunków walutowych z Republiką San Marino, Watykanem i Księstwem Monako

Konferencja uzgodniła, że istniejące stosunki walutowe pomiędzy Włochami a San Marino i Watykanem, oraz pomiędzy Francją a Monako pozostają niezmienione przez Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską do momentu wprowadzenia ECU jako jednej waluty.

Wspólnota podejmuje się ułatwiać takie re negocjacje istniejących rozwiązań jakie mogą okazać się konieczne w wyniku wprowadzenia ECU jako jednej waluty.

Deklaracja
w sprawie artykułu 73d Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja potwierdza, że prawo Państwa Członkowskiego do stosowania odpowiednich przepisów jego prawa podatkowego, określone w artykule 73d ustęp 1 litera a) niniejszego Traktatu będzie dotyczyć wyłącznie odpowiednich przepisów, które będą istniały na koniec 1993 roku. Jednakże, niniejsza deklaracja stosuje się wyłącznie do przepływu kapitału pomiędzy Państwami Członkowskimi i płatnościami wykonanymi pomiędzy Państwami Członkowskimi.

Deklaracja
w sprawie artykułu 109 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja podkreśla, że zastosowanie terminu „umowy formalne” w artykule 109 ustęp 1 nie ma na celu stworzenia nowej kategorii umów międzynarodowych w znaczeniu prawa wspólnotowego.

Deklaracja
w sprawie części trzeciej tytuł XVI Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uważa, że uwzględniając wzrastające znaczenie ochrony przyrody na szczeblu krajowym, wspólnotowym i międzynarodowym, Wspólnota powinna, wykonując swoje uprawnienia zgodnie z postanowieniami części trzeciej tytuł XVI, brać pod uwagę szczególne wymagania istniejące w tej dziedzinie.

Deklaracja
w sprawie artykułu 109, 130r i 130y Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja uważa, że postanowienia artykułu 109 ustęp 5, oraz artykułu 130r ustęp 4 akapit drugi i artykułu 130y nie mają wpływu na zasady wynikające z orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR).

Deklaracja
w sprawie dyrektywy z 24 listopada 1988 roku (emisje zanieczyszczeń)

Konferencja oświadcza, że zmiany w prawie Wspólnoty nie mogą podważać derogacji przyznanych Hiszpanii i Portugalii do 31 grudnia 1999 roku na mocy dyrektywy Rady z 24 listopada 1988 roku w sprawie ograniczania emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych źródeł energetycznego spalania paliw.

Deklaracja
w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju

Konferencja uzgodniła, że Europejski Fundusz Rozwoju będzie nadal finansowany przez wkłady Państw Członkowskich zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami.

Deklaracja
w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że istotne jest zachęcanie parlamentów krajowych do większego udziału w działaniach Unii Europejskiej.

W tym celu należy zwiększyć wymianę informacji między parlamentami krajowymi a Parlamentem Europejskim. W związku z tym rządy Państw Członkowskich zapewnią, między innymi, by parlamenty krajowe otrzymywały projekty aktów prawnych Komisji w czasie umożliwiającym zapoznanie się z nimi lub ich ewentualne rozważenie.

Konferencja uważa także, że istotne jest pogłębienie kontaktów między parlamentami krajowymi a Parlamentem Europejskim, w szczególności poprzez przyznanie odpowiednich wzajemnych ułatwień i przez regularne spotkania parlamentarzystów zainteresowanych tymi samymi problemami.

Deklaracja
w sprawie Konferencji Parlamentów

Konferencja zachęca Parlament Europejski i parlamenty krajowe, aby spotykały się, w miarę potrzeby, jako Konferencja Parlamentów lub Zjazd.

Konferencja Parlamentów będzie udzielać konsultacji w sprawach dotyczących głównych kierunków rozwoju Unii Europejskiej, nie naruszając uprawnień Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych. Przewodniczący Rady Europejskiej i przewodniczący Komisji składają sprawozdanie dotyczące stanu Unii podczas każdej sesji Konferencji Parlamentów.

Deklaracja
w sprawie liczby członków Komisji i Parlamentu Europejskiego

Konferencja uzgodniła, że Państwa Członkowskie rozważą kwestie związane z liczbą członków Komisji i z liczbą członków Parlamentu Europejskiego nie później niż do końca roku 1991, mając na względzie osiągnięcie porozumienia, które pozwoli na ustanowienie koniecznych podstaw prawnych do określenia liczby członków Parlamentu Europejskiego odpowiednio wcześniej, przed wyborami w 1994 roku. Decyzje zostaną podjęte w świetle, między innymi, potrzeby określenia wielkości Parlamentu Europejskiego w powiększonej Wspólnocie.

Deklaracja
w sprawie hierarchii aktów prawnych Wspólnoty

Konferencja uzgodniła, że konferencja międzyrządowa, która zostanie zwołana w 1996 roku, zbada, w jakim stopniu możliwa jest rewizja klasyfikacji aktów prawnych Wspólnoty w celu ustanowienia odpowiedniej hierarchii pomiędzy różnymi kategoriami aktów.

Deklaracja
w sprawie prawa dostępu do informacji

Konferencja uważa, że przejrzystość procesu decyzyjnego wzmacnia demokratyczny charakter instytucji i zaufanie publiczne do administracji. W związku z powyższym Konferencja zaleca Komisji, aby przedłożyła Radzie, najpóźniej w 1993 roku, sprawozdanie co do środków podjętych w celu poprawy dostępu publicznego do informacji, którymi dysponują instytucje.

Deklaracja
w sprawie szacunkowych kosztów wynikających z projektów Komisji

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że Komisja zobowiązuje się, opierając się w stosownym przypadku na konsultacjach, jakie uzna za konieczne, i wzmacniając swój system oceny prawa Wspólnoty, brać pod uwagę koszty i korzyści, jakie związane są z jej projektami aktów prawnych dla władz publicznych Państw Członkowskich i wszelkich zainteresowanych stron.

Deklaracja
w sprawie stosowania prawa wspólnotowego

1. Konferencja podkreśla, że dla spójności i jedności procesu budowy europejskiej sprawą kluczową jest całkowita i dokładna transpozycja przez każde Państwo Członkowskie do swojego prawa krajowego dyrektyw Wspólnoty odnoszących się do niego, w terminach tam ustalonych.

Ponadto, uznając, że sprawą każdego Państwa Członkowskiego jest określenie, jak najlepiej mogą zostać wprowadzone w życie postanowienia prawa wspólnotowego w odniesieniu do ich poszczególnych instytucji, systemu prawnego i innych okoliczności, ale w każdym przypadku, zgodnie z artykułem 189 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Konferencja uważa, że dla właściwego funkcjonowania Wspólnoty

konieczne jest, aby środki podejmowane przez różne Państwa Członkowskie powodowały, by prawo wspólnotowe stosowano równie efektywnie i konsekwentnie jak prawo krajowe.

2. Konferencja wzywa Komisję, aby czuwała, wykonując swoje uprawnienia zgodnie z artykułem 155 niniejszego Traktatu, nad wypełnianiem przez Państwa Członkowskie ich zobowiązań. Konferencja zwraca się do Komisji z prośbą o okresowe publikowanie pełnego sprawozdania dla Państw Członkowskich i Parlamentu Europejskiego.

Deklaracja
w sprawie oceny wpływu środków Wspólnoty na środowisko naturalne

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że Komisja w swoich projektach, a Państwa Członkowskie w ich wykonywaniu, starają się wziąć pod uwagę ich wpływ na środowisko naturalne oraz zasadę trwałego wzrostu.

Deklaracja
w sprawie Trybunału Obrachunkowego

Konferencja kładzie nacisk na szczególną wagę, jaką przywiązuje do zadań powierzonych Trybunałowi Obrachunkowemu na mocy artykułów 188a, 188b, 188c i 206 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Konferencja wzywa inne instytucje Wspólnoty do rozważenia, wspólnie z Trybunałem Obrachunkowym, wszelkich odpowiednich sposobów zwiększenia efektywności jego pracy.

Deklaracja
w sprawie Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Konferencja uzgodniła, że Komitet Ekonomiczno-Społeczny będzie korzystał z takiej samej niezależności w sprawach swojego budżetu i kierowania personelem, z jakiej korzysta Trybunał Obrachunkowy.

Deklaracja
w sprawie współpracy ze stowarzyszeniami charytatywnymi

Konferencja podkreśla znaczenie, jakiego, do osiągnięcia celów artykułu 117 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, nabiera współpraca pomiędzy Wspólnotą a stowarzyszeniami i fundacjami charytatywnymi, jako instytucjami odpowiedzialnymi za zakłady i służby opieki społecznej.

Deklaracja
w sprawie ochrony zwierząt

Konferencja zwraca się do Parlamentu Europejskiego, do Rady i do Komisji, a także do Państw Członkowskich o pełne uwzględnianie wymogów ochrony zwierząt podczas przygotowywania projektów i realizacji ustawodawstwa Wspólnoty dotyczącego wspólnej polityki rolnej, transportowej, rynku wewnętrznego i badań naukowych.

Deklaracja
w sprawie przedstawiania interesów krajów i terytoriów zamorskich, o których mowa w artykule 227 ustęp 3 i ustęp 5 litery a) i b) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Konferencja, przyjmując do wiadomości, że w wyjątkowych okolicznościach mogą pojawić się rozbieżności pomiędzy interesami Unii a interesami krajów i terytoriów zamorskich, o których mowa w artykule 227 ustęp 3 i ustęp 5 litery a) i b), uzgodniła, że Rada będzie się starała znaleźć rozwiązanie zgodne ze stanowiskiem Unii. Jednakże, w przypadku gdy okaże się to niemożliwe, Konferencja uzgodniła, że dane Państwo Członkowskie może działać samodzielnie w interesie wspomnianych krajów i terytoriów zamorskich, bez naruszania interesów Wspólnoty. Dane Państwo Członkowskie poinformuje Radę i Komisję

o prawdopodobieństwie zaistnienia powyższej rozbieżności interesów i, jeżeli samodzielne działanie okaże się nie do uniknięcia, wyraźnie określi, że działa w interesie wspomnianego wyżej terytorium zamorskiego.

Niniejsza deklaracja ma także zastosowanie do Makao i Timoru Wschodniego.

Deklaracja
w sprawie peryferyjnych regionów Wspólnoty

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że peryferyjne regiony Wspólnoty (francuskie departamenty zamorskie, Azory, Madera i Wyspy Kanaryjskie) znajdują się w sytuacji poważnego zacofania strukturalnego pogłębionego wieloma zjawiskami (oddaleniem, statusem wyspy, niewielkim rozmiarem, trudną topografią i klimatem oraz gospodarczą zależnością od kilku produktów), których trwanie i kumulacja w sposób istotny ograniczają ich rozwój gospodarczy i społeczny.

Konferencja uważa, że chociaż postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i prawo pochodne stosują się automatycznie do regionów peryferyjnych, to możliwe jest podjęcie szczególnych środków dla udzielenia im wsparcia w takim zakresie i tak długo, jak długo będzie występowała obiektywna potrzeba podejmowania takich środków, na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego tych regionów. Powyższe środki powinny mieć na celu zarówno urzeczywistnienie wewnętrznego rynku, jak i uwzględnienie rzeczywistości regionalnej dla umożliwienia peryferyjnym regionom osiągnięcia średniego poziomu gospodarczego i społecznego Wspólnoty.

Deklaracja
w sprawie głosowania w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

Konferencja zgadza się, aby w odniesieniu do decyzji Rady wymagających jednomyślności Państwa Członkowskie, w miarę możliwości, unikały uniemożliwiania podjęcia jednomyślnej decyzji, jeżeli za tą decyzją opowiada się większość kwalifikowana.

Deklaracja
w sprawie ustaleń praktycznych w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

Konferencja zgadza się, że podział pracy między Komitetem Politycznym a Komitetem Stałych Przedstawicieli będzie zbadany w późniejszym terminie, podobnie jak ustalenia praktyczne co do połączenia Sekretariatu Współpracy Politycznej i Sekretariatu Generalnego Rady oraz co do współpracy tego ostatniego z Komisją.

Deklaracja
w sprawie zasad posługiwania się językami w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

Konferencja zgadza się, że zasady posługiwania się językami będą zgodne z obowiązującymi we Wspólnotach Europejskich.

Dla systemu komunikowania COREU obecna praktyka europejskiej współpracy politycznej będzie tymczasowo służyła za wzór.

Wszelkie teksty dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, przedkładane lub przyjmowane na posiedzeniach Rady Europejskiej lub Rady, jak również wszelkie teksty przeznaczone do publikacji są niezwłocznie i równocześnie tłumaczone na wszystkie języki urzędowe Wspólnoty.

Deklaracja
w sprawie Unii Zachodnioeuropejskiej

Konferencja przyjmuje do wiadomości następujące deklaracje:

I. Deklaracja Belgii, Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Luksemburga, Niderlandów, Portugalii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które są członkami Unii Zachodnioeuropejskiej, a także członkami Unii Europejskiej w sprawie roli Unii Zachodnioeuropejskiej i jej stosunków z Unią Europejską i Sojuszem Atlantyckim.

Wstęp

1. Państwa Członkowskie UZE zgadzają się co do potrzeby kształtowania rzeczywistej europejskiej tożsamości bezpieczeństwa i obrony oraz większej odpowiedzialności europejskiej w kwestiach obronnych. Tożsamość ta będzie tworzona stopniowo, obejmując kolejne etapy. UZE stanie się integralną częścią procesu rozwoju Unii Europejskiej i umocni swój wkład w solidarność w ramach Sojuszu Atlantyckiego. Państwa Członkowskie UZE zgadzają się na umocnienie roli UZE w długoterminowej perspektywie wspólnej polityki obronnej w ramach Unii Europejskiej, która z czasem może prowadzić do wspólnej obrony, zgodnej z istniejącą polityką Sojuszu Atlantyckiego.

2. UZE będzie rozwijana jako składnik obronny Unii Europejskiej i jako środek wzmacniający europejski filar Sojuszu Atlantyckiego. W tym celu UZE określi wspólną europejską politykę obronną i będzie ją praktycznie realizować poprzez dalszy rozwój swojej roli operacyjnej.

Państwa Członkowskie UZE biorą pod uwagę artykuł J.4 Traktatu o Unii Europejskiej, odnoszący się do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w brzmieniu:

„1. Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa obejmuje wszelkie sprawy dotyczące bezpieczeństwa Unii, w tym stopniowe określanie wspólnej polityki obronnej, , która mogłaby doprowadzić do wspólnej obrony.

2. Unia zwraca się do Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE), która jest integralną częścią rozwoju Unii, w celu opracowania i wykonywania decyzji oraz przedsięwzięć Unii mających wpływ na kwestie obronne. Rada, w porozumieniu z instytucjami UZE, przyjmuje niezbędne rozwiązania praktyczne.

3. Sprawy mające wpływ na kwestie obronne wyszczególnione w niniejszym artykule nie podlegają procedurom określonym w artykule J.3.

4. Polityka Unii, zgodnie z niniejszym artykułem, nie prowadzi do naruszenia szczególnego charakteru polityki bezpieczeństwa i polityki obronnej niektórych Państw Członkowskich i respektuje zobowiązania niektórych Państw Członkowskich wynikające z Paktu Północnoatlantyckiego i jest zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obronną ustanowioną w tych ramach.

5. Postanowienia niniejszego artykułu nie stanowią przeszkody w zacieśnianiu współpracy między dwoma lub wieloma Państwami Członkowskimi na poziomie dwustronnym, w ramach UZE i Sojuszu Atlantyckiego, o ile współpraca ta nie jest sprzeczna i nie utrudnia współpracy przewidzianej w niniejszym tytule.

6. Do realizacji celów niniejszego Traktatu, mając na uwadze rok 1998 w kontekście artykułu XII Traktatu Brukselskiego, postanowienia niniejszego artykułu mogą zostać zmienione, zgodnie z artykułem N ustęp 2 na podstawie sprawozdania, które w 1996 roku Rada przedstawi Radzie Europejskiej; będzie ono zawierało ocenę dokonanych postępów oraz doświadczeń zgromadzonych do tego czasu.”

A - Stosunki UZE z Unią Europejską

3. Celem jest stopniowe tworzenie UZE jako elementu obrony Unii Europejskiej. W tym celu UZE jest przygotowana do wypracowania i realizacji, na wniosek Unii Europejskiej, decyzji i działań Unii, które mają znaczenie dla obronności.

W tym celu UZE podejmie następujące środki służące wypracowaniu bliskich kontaktów roboczych z Unią:

- w razie potrzeby, odpowiednia synchronizacja terminów i miejsc posiedzeń oraz harmonizacja metod pracy;
- ustanowienie bliskiej współpracy między Radą i Sekretariatem Generalnym UZE - z jednej strony a Radą Unii i Sekretariatem Generalnym Rady - z drugiej;
- uwzględnianie harmonizacji kolejności i długości kadencji odpowiednich funkcji Przewodniczącego;
- ustalanie odpowiednich procedur zapewniających, aby Komisja Wspólnot Europejskich była regularnie informowana i, w razie potrzeby, konsultowana w sprawach działań UZE, stosownie do roli Komisji we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa określonej w Traktacie o Unii Europejskiej;
- zachęcanie do bliższej współpracy między Zgromadzeniem Parlamentarnym UZE a Parlamentem Europejskim.

Rada UZE, w porozumieniu z właściwymi organami Unii Europejskiej, przyjmuje niezbędne ustalenia praktyczne.

B - Stosunki UZE z Sojuszem Atlantyckim

4. Celem jest rozwój UZE jako środka wzmocnienia europejskiego filaru Sojuszu Atlantyckiego. Dlatego też UZE jest gotowa nadal rozwijać bliskie kontakty robocze między UZE a Sojuszem oraz zwiększać rolę, odpowiedzialność i wkłady Państw Członkowskich UZE w Sojusz. Zostanie to podjęte na podstawie zasady koniecznej przejrzystości i komplementarności pomiędzy rodzącą się europejską tożsamością bezpieczeństwa i obrony a Sojuszem. UZE będzie działała zgodnie ze stanowiskami przyjętymi w ramach Sojuszu Atlantyckiego.

- Państwa Członkowskie UZE zintensyfikują koordynację w kwestiach związanych z Sojuszem, stanowiących przedmiot ważnych wspólnych interesów, w celu wprowadzania wspólnych stanowisk uzgodnionych w ramach UZE do procesu konsultacji Sojuszu, który pozostanie zasadniczym forum konsultacji między jego członkami i miejscem uzgodnień co do polityki mającej znaczenie dla zobowiązań w zakresie bezpieczeństwa i obronności Sojuszników w ramach Paktu Północnoatlantyckiego.
- W razie potrzeby synchronizuje się terminy i miejsca posiedzeń oraz harmonizuje metody pracy.
- Bliska współpraca zostanie ustanowiona między Sekretariatami Generalnymi UZE i NATO.

C - Rola operacyjna UZE

5. Rola operacyjna UZE zostanie wzmocniona przez zbadanie i określenie zadań, struktur i środków, obejmujących w szczególności:

- komórkę planowania UZE;
- bliższą współpracę wojskową, uzupełniającą w stosunku do Sojuszu, zwłaszcza w zakresie logistyki, transportu, szkolenia i wywiadu strategicznego;
- spotkania szefów sztabu UZE;
- jednostki wojskowe podległe UZE.

Ponadto zostaną zbadane inne propozycje, a zwłaszcza:

- zwiększonej współpracy w zakresie uzbrojenia w celu utworzenia europejskiej agencji zbrojeń;
- przekształcenia Instytutu UZE w Akademię Bezpieczeństwa i Obrony Europejskiej.

Uzgodnienia mające na celu wzmocnienie roli operacyjnej UZE będą w pełni zgodne z zarządzeniami wojskowymi koniecznymi do zapewnienia zbiorowej obrony wszystkich sojuszników.

D - inne środki

6. W konsekwencji środków określonych powyżej i dla ułatwienia wzmocnienia roli UZE, siedziba Rady i Sekretariatu UZE zostanie przeniesiona do Brukseli.

7. Przedstawicielstwo w Radzie UZE musi umożliwić Radzie ciągle funkcjonowanie, zgodnie z artykułem VIII zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego. Państwa Członkowskie mogą wykorzystać formułę „podwójnej roli”, która pozostaje do określenia, dotyczącej ich przedstawicieli w Sojuszu i w Unii Europejskiej.

8. UZE odnotowuje, że zgodnie z postanowieniami artykułu 14 ustęp 6 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczącymi wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, Unia zdecyduje o zweryfikowaniu postanowień niniejszego artykułu, mając na względzie realizację wyznaczonego w nim celu, zgodnie z określoną procedurą. UZE ponownie zweryfikuje niniejsze postanowienia w 1996 roku. W tej weryfikacji weźmie pod uwagę osiągnięty postęp i zdobyte doświadczenie oraz obejmie nim stosunki między UZE a Sojuszem Atlantyckim.

II. Deklaracja Belgii, Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Luksemburga, Niderlandów, Portugalii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które są członkami Unii Zachodnioeuropejskiej

„Państwa Członkowskie UZE wyrażają zadowolenie z rozwoju europejskiej tożsamości bezpieczeństwa i obrony. Są zdecydowane, biorąc pod uwagę rolę UZE jako elementu systemu obronnego Unii Europejskiej i jako środka wzmacniającego europejski filar Sojuszu Atlantyckiego, oprzeć stosunki między UZE a innymi Państwami europejskimi na nowych podstawach w celu zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa w Europie. W tym duchu proponują, co następuje:

Państwa, które są członkami Unii Europejskiej, zaprasza się do wstąpienia do UZE, na warunkach, które zostaną określone zgodnie z artykułem XI zmodyfikowanego Traktatu Brukselskiego, lub do zostania obserwatorami, jeżeli takie jest ich życzenie. Równocześnie pozostałe europejskie Państwa Członkowskie NATO zaprasza się do zostania członkami stowarzyszonymi UZE w sposób, który pozwoli im w pełni uczestniczyć w działaniach UZE.

Państwa Członkowskie UZE zakładają, że traktaty i umowy dotyczące powyższych propozycji zostaną zawarte przed 31 grudnia 1992 roku.”

Deklaracja w sprawie azylu

1. Konferencja uzgodniła, że, w kontekście postępowania określonego w artykułach K.1 i K.3 postanowień dotyczących współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, Rada rozważy jako priorytetowe kwestie dotyczące polityki azylowej Państw Członkowskich, mając na celu podjęcie przed rokiem 1993 wspólnych działań w celu harmonizacji jej aspektów, w świetle programu roboczego i harmonogramu określonych w sprawozdaniu dotyczącym prawa azylu, sporządzonym na wniosek Rady Europejskiej obradującej w Luksemburgu 28 i 29 czerwca 1991 roku.

2. W związku z powyższym Rada rozważy także, do końca 1993 roku, na podstawie sprawozdania, możliwość stosowania w tych sprawach artykułu K.9.

Deklaracja w sprawie współpracy policyjnej

Konferencja potwierdza zgodność Państw Członkowskich co do celów leżących u podstaw propozycji delegacji niemieckiej na posiedzeniu Rady Europejskiej w Luksemburgu 28 i 29 czerwca 1991 roku.

Obecnie Państwa Członkowskie zgadzają się na zbadanie jako kwestii priorytetowej przedstawionych im projektów, na podstawie programu roboczego i harmonogramu uzgodnionych w sprawozdaniu sporządzonym na wniosek Rady Europejskiej w Luksemburgu, oraz są gotowe do podjęcia praktycznych środków w kwestiach, które zostały zaproponowane przez niemiecką delegację, odnoszących się do następujących zadań związanych z wymianą informacji i doświadczeń:

- wspieranie władz krajowych w sprawach dochodzeń kryminalnych i w dziedzinie bezpieczeństwa, w szczególności w zakresie koordynacji dochodzeń i poszukiwań;
- tworzenie baz danych;
- centralna analiza i ocena informacji w celu sporządzania bilansu sytuacji i określenia różnych metod dochodzeniowych;
- gromadzenie i analiza krajowych programów prewencyjnych, w celu przekazania ich innym Państwom Członkowskim i opracowania ogólnoeuropejskich strategii prewencyjnych;
- środki związane ze szkoleniem uzupełniającym, badaniami, kryminalistyką oraz rejestrem karnym.

Państwa Członkowskie zgadzają się na rozważenie na podstawie sprawozdania, najpóźniej w ciągu 1994 roku, czy zakres powyższych operacji powinien zostać rozszerzony.

Deklaracja
w sprawie sporów pomiędzy EBC i EIW a ich pracownikami

Konferencja uważa za stosowne, aby Sąd Pierwszej Instancji rozpatrywał ten rodzaj powództwa zgodnie z artykułem 168a Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. W związku z powyższym Konferencja wzywa te instytucje do dostosowania właściwych przepisów.

1 maja 1992 roku w Guimarães w Portugalii Wysokie Umawiające się Strony Traktatu o Unii Europejskiej przyjęły następującą Deklarację:

DEKLARACJA
WYSOKICH UMAWIAJĄCYCH SIĘ STRON DO
TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

Wysokie Umawiające się Strony Traktatu o Unii Europejskiej, podpisanego w Maastricht siódmego lutego 1992 roku,

Biorąc pod uwagę postanowienia Protokołu nr 17 do Traktatu o Unii Europejskiej, załączonego do tego Traktatu oraz do Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie,

Przedstawiają niniejszym następującą interpretację prawną:

Było i jest ich wolą, aby Protokół nie ograniczał wolności podróżowania pomiędzy Państwami Członkowskimi, ani, w zgodzie z warunkami, które mogą być przewidziane przez ustawodawstwo Irlandii z zachowaniem przepisów wspólnotowych, uzyskiwania lub udostępniania w Irlandii informacji o usługach świadczonych zgodnie z prawem w Państwach Członkowskich.

Równocześnie Wysokie Umawiające się Strony uroczyście deklarują, iż w przypadku przyjęcia poprawki do konstytucji Irlandii, dotyczącej przedmiotu jej artykułu 40.3.3, jeśli nie będzie ona w sprzeczności z powyżej wyrażoną wolą Wysokich Umawiających się Stron, będą one przychylnie, po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej, dokonaniu zmiany wymienionego wyżej Protokołu, tak aby na prośbę Irlandii objąć zakresem jego stosowania taką konstytucyjną poprawkę.

Sporządzono w Maastricht, siódmego lutego roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego.

[wersja wielojęzyczna]

Pour Sa Majesté le Roi des Belges
Voor Zijne Majesteit de Koning der Belgen

Mark EYSKENS

Philippe MAYSTADT

For Hendes Majestæt Danmarks Dronning

Uffe ELLEMANN-JENSEN

Anders FOGH RASMUSSEN

Für den Präsidenten der Bundesrepublik Deutschland

Hans-Dietrich GENSCHER

Theodor WAIGEL

Gia ton Proedro tis Ellinikis Dimokratias

Antonios SAMARAS

Efthymios CHRISTODOULOU

Por Su Majestad el Rey de España

Francisco FERNINDEZ ORDONEZ

Carlos SOLCHAGA CATALIN

Pour le Président de la République française

Roland DUMAS

Pierre BÉRÉGOVOY

Thar ceann Uachtarán na hEireann
For the President of Ireland

Gerard COLLINS

Bertie AHERN

Per il Presidente della Repubblica italiana

Gianni DE MICHELIS

Guido CARLI

Pour Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg

Jacques F. POOS

Jean-Claude JUNCKER

Voor Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

Hans VAN DEN BROEK

Willem KOK

Pelo Presidente da República Portuguesa

Joáo de DEUS PINHEIRO

Jorge BRAGA DE MACEDO

For Her Majesty the Queen of the United Kingdom of Great Britain and
Northern Ireland

Douglas HURD

Francis MAUDE